

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Hospodin slyší naše prosby, naše modlitby Hospodin přijme.“ Ž 6,10

Píseň 86,1-4 *Nakloň, Pane, ucha svého*

Modlitba: Hospodine, Bože náš, přicházíš k nám z míst, o nichž nic nevíme - dříve než jsme byli počati, dříve než bylo cokoli z toho, co jsi, Ty jsi. S úctou k Tobě vzhlížíme s vědomím Tvé nezměrnosti. Kriste, Pane náš, pro nás jsi podstoupil křížovou cestu - jsi nám zjevením nezměrné Boží dobroty vůči nám. Duchu svatý, ty nás ujišťuješ o tom, že Bůh se svého světa nevzdává a trvá na tom, co jasně vyslovil životem Kristovým: že nás přijímá a chce nás podělit svou pravdou, láskou a nadějí. Tedy, přijď Duchu svatý, na Tebe čekáme. Amen.

Čtení: J 17,6-10.20-26

Píseň 627 *Má duše Boha velebí*

Text: Žd 5,7-10

Kázání:

Ježíš jako velekněz podle řádu Melchisedechova a současně jako ten, kdo bolestně volá a slzí? Zvláštní napětí: Melchisedech – v biblických příbězích mocná postava. A tady se k němu přirovnává plačící Ježíš?

Melchisedech se vynořuje jako tajemná postava z pouště v příbězích Abrahamových hned na počátku Bible (Gn 14). Dává Abrahamovi požehnání a Abraham mu odevzdává desátý díl za všeho, co má. Jako by se Abraham, praotec vyvoleného národa podřizoval tomuto cizímu, z neznáma příšlému králi, o němž se jen poznamenává, že byl knězem Boha Nejvyššího. Melchisedech zase mizí a je potom zmíněn až v žalmu 110., kde mu Hospodin předává moc nad svými nepřáteli. Náleží mu tedy výsadní postavení kněžské, královské, mesiášské.

Epištola Židům tvrdí: knězem podle řádu Melchisedechova, novým Melchisedechem je Ježíš, neboť jako velekněz na Den smíření přinášival do nejsvětější svatyně oběť za hříchy lidu, tak Ježíš velekněžsky obětoval sám sebe za druhé svou smrtí na kříži.

Co se mi zdá však, že dnešní text přidává k tomu nového, je tvrzení, že *Ježíš přinesl oběť modliteb a úpěnlivých proseb za svého pozemského života*. Jako by jeho oběť nebyla soustředěna jen do toho okamžiku na kříži, ale rozprostřena do celého jeho života, a jako by bolestné volání a slzy neprovázely jen jeho poslední chvíle, ale procházely i jeho předešlými dny. A vzpomněl jsem si, že Apoštolské vyznání víry celý Ježíšův život shrnuje do slůvka *trpěl*. (A že pašijemi, neboli příběhem jeho utrpení všechna evangelia vrcholí. A že velikonoce, při nichž si tento příběh připomínáme, jsou největšími křesťanskými svátky.)

Také se mi vybavil obraz křesťana, pro něhož je jeho život cestou slzavým údolím. Křesťana, který neustále „trpí“. Je hluboce nešťastný. Svět je zlý a on nežije, jak by měl. A ještě má výčitky svědomí, že by měl něco dělat pro druhé. Trpí. - - Najednou mi však něco nehraje. Nehraje mi taková ubrečená sebelítost s tím, jak evangelia líčí Ježíše. Ježíš přece žije radostně, ztělesňuje Boží království, otvírá je druhým, v sebelítosti se neutápí. Nevede nějakou plačtivou existenci, žije odvážně. Jistěže se také někdy docela obyčejně po lidsku bojí, křičí strachy, pláče bolestí (není nad svou tělesnost povznesen) – ale co je tady vztaženo na celý jeho pozemský život, jeho *bolestné volání a slzy* se týkají něčeho jiného – rozumím totiž té *oběti modliteb* jako modlitbě přímlyvné. Je to součást Ježíšova poslání, kdy na sebe bere břemena druhých. *Bolestné volání a slzy* jsou tady výrazem jeho vnitřní síly. Dokáže si připustit utrpení druhých. Bolí ho jejich bolest. Pláče s plačícími.

Přináším-li oběť, dávám něco svého. Dávám ze sebe. Přimlouvám se v modlitbě – snad to nějak primitivně nezjednodušuji – znamená brát na sebe břemeno, podstupovat oběť. Možná je to víc než přinášet nějakou věc (obětní zvíře, část úrody), neboť dávám sebe. Protože se přiznávám k tíži, která tiskne druhého, připouštím si jeho trápení, jsem ho účasten. - - Samozřejmě, každý nechť zkoumáme svoje svědomí, zda

pro nás přímluvná modlitba není únikem od vlastní odpovědnosti. Může být pohodlné volat k pořádku Boha, ať zasáhne, ať vyřeší, ať pomůže a já budu mít klid. Myslím však, že většina z nás to tak nemá. Modlíme se, co žijeme. A žijeme, co se modlíme. Jestliže nejsem schopen přijmout utrpení druhého za své, nedokážu se za něj ani pomodlit. A když už se modlím, pak toho druhého nemohu jen tak lehce pustit ze zřetele a ze své odpovědnosti.

Takhle na sebe Ježíš nabaloval trpící bližní a za ně se modlil *k tomu, který ho mohl zachránit před smrtí, a byl pro svou pokoru vyslyšen*. Totiž – ekumenický překlad říká, že „Bůh ho slyšel“. Mně připadá, že by se tomu dalo rozumět takhle: Ježíš v úzkostech volal k Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí – Bůh ho (sice) slyšel, ale nezachránil. Vždyť víme, jak to dopadlo, Ježíš byl ukřižován. - - Ale dalo by se tomu rozumět i jinak: Ježíš volal k Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí, ale volal právě jménem těch druhých, ne za sebe, a proto ho Bůh pro jeho pokoru vyslyšel. Tahle druhá varianta mi připadá lepší. A odpovídá slovům z dopisu Filipským: *Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka . . . v poslušnosti podstoupil i smrt . . . proto ho Bůh vyvýšil nade vše . . .*

Bůh ho pro jeho pokoru vyslyšel – proto Ježíšovu cestu lemují ti uzdravení z nemocí těla i ducha, z posedlostí, sobectví, lakomství, sebepohrdání, beznaděje. A zdá se dokonce, že Ježíšovými pozemskými dny to neskončilo, že ta cesta jde dál - Ježíš *se stal původcem věčné spásy všem, kteří ho (nyní) poslouchají*. Kvůli tomu vlastně celý jeho příběh tahle epistola vykládá, kvůli tomu se pořád vracíme k Bibli, kvůli tomu kážeme – věříme, že Ježíš je i teď zdrojem – čeho? „Věčné spásy“ – řečeno poněkud nábožensky, možná staromódně. Ale snad každý máme nějakou zkušenost s tím, kdy jsme byli spaseni, tj. zachráněni z menších či větších průšvihů, kdy se nám v tísní, úzkostech, ve slepé uličce otevřel netušený průchod, předtím nepředstavitelné vysvobození. „Věčná“ spása bude asi ještě něco zásadnějšího – a jako u mnoha Božích věcí taky překvapivějšího. Možná jde o záchranu jiného druhu, než jakou vyhlídíme, možná jde o záchranu z něčeho jiného, než co se nám v tuto chvíli zdá jako to nejhorší, co by nás mohlo potkat. (Možná, že sebe ospravedlnění a zvládání vlastního života nejsou tím, co náš život skutečně potřebuje, a vlastní utrpení a smrt nejsou tím nejhorším, co nás může potkat.)

Věčnou spásou se Ježíš stává těm, *kteří ho poslouchají*. Co to je „poslouchat Ježíše“? Být poslušen jeho pokynů? Nejprve se mi vybavují útržky jeho slov „nestarejte se, co byste jedli a pili“, „nehledte chtivě na ženy“, „jednejte jako ten milosrdný Samařan“ atd. Takové pokyny a morální apely. Ale Ježíš toho říká daleko víc, třeba: „dnes chci být hostem v tvém domě“, „odpouštějí se ti tvoje viny“, „staň se ti, jak chceš“, „víra tvá tě zachránila“! I tohle bych chtěl slyšet a poslouchat. A snad nejde jen o slova, ale o celý Ježíšův život, tomu se také dá „naslouchat“, toho „poslouchat“, jím se povzbuzovat k odvaze, víře, naději, soucitu, které představují plnost života. Amen.

Píseň 645 *Ačkoli podstatou rovný byl Bohu*

Ohlášky + Sbírka

Přímluvná modlitba + Otče náš

Píseň *Můj Pane, Kriste Ježíši (nový zpěvník)*

Poslání: Žd 12,1-2.12-13

Požehnání

Píseň 486 *Svaté Boží požehnání*